

Единъ езикъ говорятъ. Хиляди години сж пѣплили тѣ изъ топлитѣ полета на Тракийската долина. Съ кръвта си сж поили земята ѝ. Азъ ще пратя Тунджа.

— Арда — свѣтлата си щерка — съ най-скѣпи бѣли одежди ще облѣка, ще я накича като булка и на Тракия въ даръ ще я дамъ, — каза Родопя.

Малката бурлива Странджа не закъснѣ:

— И азъ давамъ Бѣла рѣка.

Отдѣлиха планинитѣ свиднитѣ си щерки, които пазиа у дома си, да ги гледатъ на старини,

да имъ шетатъ и ги радватъ. Облѣкоха ги въ чудни премѣни. Окичиха ги съ снѣжно-бѣли цвѣта и ги пушнаха изъ недрата си: бѣли, пѣещи, хладни.

Петъ бѣлооблѣчени балкански невѣсти слѣзоха съ шумъ и пѣсни на югъ. Оросиха топла Тракия, раззелениха долинитѣ ѝ, разведриха полетата ѝ, развеселиха народа и добитѣка и влѣха се въ едно голѣмо, блестящо море. Отъ водитѣ имъ, бѣли и свѣтли, морето стана бѣло. Нареккоха го Бѣло-море — морето на Балкана.

Ст. Мокревъ

МАМО

Коя е тази сладка дума, която шепнемъ всѣки мигъ, — която въ радости и скѣрби трепти на нашия езикъ?

Отъ люлката до бѣла старостъ все тази дума ни звѣни — въ нощитѣ тъмни непрогледни, и въ синитѣ, лазурни дни.

Едничка тя ни е утеха, закрила ни е само тя, — когато пжтя ни е съ трѣне, или посипанъ съ съ цвѣтя.

О, сладка и омайна дума! Честитъ е който я шепти — душата му ще бжде свѣтла, сърдцето му ще разцѣвти.

Тазъ чудна думичка е Мамо, и нея шепнемъ всѣки мигъ, и въ скѣрби, радостъ и неволи трепти на нашия езикъ.

Владимиръ Русалиевъ